

Farní věstník

ZÁŘÍ 2013

Vydává Římskokatolická farnost Telč
ročník XXI, číslo 9

Věřím v jednu, svatou, všeobecnou, apoštolskou církev

Tyto čtyři podstatné rysy církve výstižně popisuje článek zveřejněný na www.katolik.cz, sestavený na základě Katechismu katolické církve. Dovolím si z něj tedy na tomto místě citovat:

Věřím v jednu, ...

Jednota církve má svůj původ v jednotě Trojice osob Boha Otce a syna v Duchu svatém, je dílem jednoho zakladatele Ježíše Krista a prostoupena jedním Duchem. Ačkoli je jedna, přece se ukazuje veliká rozmanitost Božích darů, a to už tím že shromažďuje různé národy a kultury. Od prvních dob existovala společenství místních církví a vlastní liturgií a vlastní tradicí. Tato rozmanitost není na škodu jednotě, pokud věřící zůstávají mezi sebou spojeni pouty pokoje (srv. Ef 4,3).

Základním a nejdůležitějším poutem zůstává láska, vedle ní existují viditelná pouta jednoty: vyznání jedné víry přejaté od apoštolů, společné slavení bohoslužby a svátostí, apoštolská posloupnost skrze svátost kněžství.

Protože se lidská slabost a hřích nevyhýbají ani společenství křesťanů, už od začátku vznikaly určité roztržky. V pozdějších staletí však dochází k větším sporům, které vedou, ne bez chyb na obou stranách, nakonec k odloučení jiných církví od katolické církve a k rozdělení mezi křesťany. I když je toto rozdělení bolestivě nesené, katolická církev vidí i v ostatních křesťanských společenstvích místo působení Božího ducha a přistupuje k nim s bratrskou úctou a láskou.

Proto se dnes klade velký důraz na ekumenické úsilí, které touží po naplnění Kristovy velekněžské modlitby: Ať jsou všichni jedno. Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, tak i oni ať jsou v nás, aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal (Jan 17,21). Snaha o sjednocení se musí opírat o několik podstatných bodů: stálé obnovování církve ve věrnosti svému poslání, obrácení srdce k životu podle evangelia, společná modlitba, vzájemné bratrské poznávání, ekumenická výchova věřících a kněží, dialog mezi teologií různých církví, spolupráce křesťanů ve službě jiným lidem.

... svatou, ...

Tato známka církve je jednou z obtížněji pochopitelných. Pokud je církev opravdu svatá, jak se mohla v dějinách dopustit tolika omylů a chyb? Svatost má však dvojí význam: prvním je morální bezúhonnost (bezhříšnost), druhý význam je ve smyslu vydělená pro Boha. Svatost církve neznamená ani tak bezhříšnost, jako spíše zvláštní prostor Božího působení. Církev ustanovil Kristus a světil jí

úkol posvěcování členů tím, že jí poskytl moc svátostí. Protože členové církve jsou jen hříšní lidé, je dokonalá morální svatost teprve předmětem snažení.

... všeobecnou, ...

Výraz všeobecná nebo univerzální je překladem řeckého slova katholikos. Smysl celistvosti vychází z pojetí církve jako Těla Kristova, a to ve spojení se svou hlavou Kristem. Církev hlásá plnou víru a nese plnost prostředků ke spáse. Druhý smysl katolicity je poslání církve ke všem lidem všech dob na celém světě bez ohledu na rasu, postavení, národní příslušnost. Všichni lidé jsou voláni k tomu, aby tvořili nový Boží lid. Katolická církev je přítomna v místních celcích (diecézích), čili ve společenství křesťanů shromážděných kolem svého biskupa. Co církevního společenství jsou plně začleněni ti, kdo jsou pokřtěni, přijímají dále svátosti a jsou spojeni s viditelnými nástupci apoštolů papežem a biskupy. Původní jednotné a katolické společenství křesťanů se však v dějinách rozdělilo a dnes existuje velké množství křesťanských církví, které nevyznávají celou víru nebo nejsou spojeni s Petrovým nástupcem papežem. Křesťané z nekatolických církví ovšem zůstávají v určitém společenství s katolickou církví, i když nedokonalém.

... apoštolskou církev

Osmačení apoštolská má trojí původ: církev je vybudována na společenství apoštolů kolem Ježíše, předává se v ní učení apoštolů, pod vedením jejich nástupců (biskupů) pokračuje v úkolu být apoštolem (poslem) radostné zvěsti evangelia všem národům. Biskupové jako nástupci apoštolů pod vedením římského biskupa dál vedou církev a vystupují v Kristovu jménu.

<http://www.katolik.cz/cirkev/kcirkev.asp>

Aby bylo pro nás společenství církve společným prostorem ke stále dokonalejšímu poznávání Boha a místem růstu ve vzájemné bratrské lásce, přeje všem farníkům

o. Josef Maincl

Bohoslužby v září 2013

Ne	1. 9. 2013	7:30	sv. Jakub
		9:00	sv. Jakub
		10:30	Matka Boží
So	7. 9. 2013	18:00	Matka Boží
Ne	8. 9. 2013	7:30	sv. Jakub
		9:00	sv. Jakub
		10:30	Matka Boží
So	14. 9. 2013	18:00	Matka Boží
Ne	15. 9. 2013	7:30	sv. Jakub
		9:00	sv. Jakub
		10:30	Telč - Štěpnice
So	21. 9. 2013	18:00	Matka Boží
Ne	22. 9. 2013	7:30	sv. Jakub
		9:00	sv. Jakub
		10:30	Matka Boží
So	28. 9. 2013	8:00	Matka Boží
		18:00	Matka Boží
Ne	29. 9. 2013	7:30	sv. Jakub
		9:00	sv. Jakub
		10:30	Matka Boží

Poděkování za společný rok života v Telči a okolí

Milí bratři a sestry, chci se krátce ohlédnout za svým ročním působením v naší farnosti. Děkuji vám za společný rok života, který byl sice krátký, ale který jsme si myslím společně pěkně užili a prožili. Mnoho věcí jsme vykonali a nastartovali, přesto zanechávám několik námětů, které se mi nepodařilo dotáhnout do konce: systematická práce s ministranty, společenství pro děvčata ve věku 10-13 let, společenství mladých rodin, nedělní farní kavárna po prvních dvou mších svatých, větší zapojení lektorů ve mši svaté.

* Děkuji otci Josefovi za bratrské přijetí, pěkné kněžské soužití a osobní příklad v mnohých oblastech.

* Děkuji kostelníkům, ministrantům, akolytům, lektorům za pomoc při slavení mších svatých.

* Děkuji všem našim varhaníkům, zpěvákům, schole, sboru, těm kteří se modlili růžencem, ale i těm kteří uklízeli, zdobili a jinak udržovali naše kostely v čistotě. Děkuji za krásnou atmosféru při každé mši svaté.

* Děkuji svým farním spolupracovníkům, ať už to bylo skrze papírování, nebo různé pomoci okolo mše svaté, společenství mládeže, aktivity s dětmi, výroba upomínek, ...

* Děkuji vám všem, kterým jsem mohl za uplynulý rok nějak posloužit. Ať už to bylo při udělování svátostí nebo svátostin, v kostele nebo po domech či na hřbitově.

* Děkuji rodinám, skupinám či jednotlivcům za vaše přijetí a pozvání mezi sebe. Děkuji za různá neformální setkání, která nás obohatila. Za pozvání do rodin, prožívání modliteb v rodinném kruhu, různé výlety a jiné aktivity.

* Děkuji vám děti, za nádherné páteční mše svaté, za vaše nadšení, že jste si chodili pro křížek a okolo oltáře. Děkuji vám mladým za pomoc, setkávání ve společenství a za různé akce. Facebook našeho společenství je toho plný. Děkuji vám rodiny, že jsem mohl docházet mezi vás a nasávat atmosféru. Děkuji vám senioři, za příklad víry vyzkoušený v čase, a za účast na všedních bohoslužbách. Děkuji vám staří, nemocní a trpící, za vaše modlitby a oběti, které mě nesly v těžkých chvílích kněžské služby.

* Pán Bůh opláť vám všem, co jste pro mě během roku udělali.

Prosím o dvě věci. Buďte oporou otci Pavlovi tak, jako jste byli mě. A druhá je prosba o modlitbu, abych byl dobrým knězem. Budu se také snažit na vás myslet, protože na farnost v Telči nelze zapomenout.

Bohu díky.

Otec Jiří Jeniš Juris

Milí čtenáři, byl jsem osloven, abych napsal něco o sobě do našeho zpravodaje.

Pocházím z tradiční věřící rodiny a každou neděli jsem chodil s rodiči do kostela na mši svatou a na základní škole jsem absolvoval celých sedm let výuky náboženství. Můj duchovní život však s životem z víry neměl mnoho společného. Do kostela jsem chodil ze zvyku a do náboženství z povinnosti. Kdyby mně někdo řekl, že už tam příště nemusím, asi bych se začal radovat, a bral bych to jako velkou úlevu.

Osobně jsem se začal měnit v období kolem mých dvaceti let, kdy jsem se začal připravovat na biřmování. Velmi mě oslovil náš nový kaplan, který přípravu vedl, a hlavně se mezi námi biřmovanci vytvořila dobrá parta, která život brala daleko s větším nadhledem. Do té doby jsem se považoval spíše za materialistu, který chce dobro hlavně pro sebe. V konfrontaci s mnohými lidmi, kterým víra evidentně něco dávala, jsem i já začal uvažovat, co pro mě vlastně

Bůh znamená. Začal jsem pravidelně každý měsíc chodit ke svaté zpovědi a zabývat se i otázkou, jaký je smysl mé vlastní existence. V té době mně náš kaplan řekl, jestli bych si nechtěl podat přihlášku do semináře. V danou chvíli jsem jej považoval téměř za blázna a v duchu jsem se této myšlence smál. Zlom však přišel o několik měsíců později, kdy jsem na jedné farní akci měl soukromou adoraci. Zde jsem uslyšel takový slabý hlas: "pojd' za mnou". Přestože jsem mu nevěnoval zvláštní pozornost, pozvolna o cestě ke kněžství jsem začal uvažovat. V dané době jsem neměl ani maturitu, ale moje odhodlání stát se knězem sílilo. Proto jsem si podal přihlášku k dálkovému studiu elektropřůmyslovky. Doba studia trvala tři roky a moje prvotní nadšení začalo pomalu upadat. Také jsem si uvědomil, že mnoho věcí ve farním společenství není úplně podle mých představ. Dnes jako největší problém vidím svůj tehdejší vztah k modlitbě. Když mně bylo fajn, v modlitbě jsem dokázal vydržet dlouhé hodiny, ale když přišla krize, modlitbu jsem velmi rychle opouštěl. Dalo by se říci, že moje víra byla postavena na velmi chatrných základech. Zkrátka mně spadly růžové brýle, a místo na studium kněžství, jsem se vydal k dálkovému studiu elektra na fakultě v Plzni.

V této době jsem nejen zanedbával modlitbu, ale začal jsem opadat od víry jako takové. Navíc jsem se rozešel s dívkou z katolické rodiny a jako náhražku začal vyhledávat jiné vztahy. Dané období považuji za vrchol mého vzdoru proti církevnímu společenství, na kterém se mi nelíbila spousta věcí. Když jsem se později vrátil do církevního společenství, uvědomil jsem si, kolik lidí se za moje obrácení modlilo, a jsem jim dodnes velice vděčný.

Má asi opravdová cesta ke kněžství a k životu s Bohem začala o rok později, kdy jsem studoval třetím rokem elektrofakultu a měl studijní problémy. Opět se ozval ten hlasek: "pojd' za mnou". Ale v danou chvíli bych to bral jako útěk a v duchu jsem si říkal: "Pane Bože, jestli skutečně chceš, abych šel za tebou, nech mě nejdříve dokončit tuto školu".

Od této doby jsem cítil jakýsi vnitřní klid a na tuto epizodu téměř zapomněl. Po promoci jsem začal hledat práci v oboru, ale nic se mi nedařilo a cítil jsem obrovský neklid. Najednou jsem si začal uvědomovat, co znamená zaslechnout Boží hlas, a po poradě se svým duchovním vůdcem jsem si podal přihlášku do semináře.

V semináři jsem zažil ještě jednu krizi. Po ukončení čtvrtého ročníku lékaři u mě našli rakovinový nádor. Na tomto místě bych chtěl poděkovat své rodině, rektoru semináře a mnohým dalším, kteří mě podporovali v těžkých chvílích, díky nimž jsem v řádném termínu mohl dokončit poslední ročník a uzdravit se ze zákeřné nemoci. Po ukončení pátého ročníku a promoci jsem byl vysvěcen na jáhna a jáhenský rok jsem prožil ve farnosti Znojmo a koncem června letošního roku jsem byl vysvěcen na kněze.

Co říci na závěr. Dnes si daleko více než dříve uvědomuji Boží přítomnost v mém vlastním životě, na kterou znám jen jedinou odpověď. Miluj Boha nadevšechno a bližního jako sám sebe, i když po pravdě musím přiznat, že se mně to také vždycky hned nedaří.

Kaplan Pavel Kuchyňa

Jan Pavlíček: **S papežem v Brazílii**

Nový papež František podnikl letos jedinou zahraniční cestu. V posledním červencovém týdnu se zúčastnil Světových dnů mládeže (SDM) v Brazílii. A opět zde překvapil. Skromným vystupováním, hloubkou myšlenek směřujících převážně do sociální oblasti, ale také otevřeností, se kterou komentoval aktuální problémy katolické církve. Milion lidí na slavné pláži Copacabana v Rio de Janeiro byl nadšen, psaly světové agentury. S malou nadsázkou můžeme napsat, že TL "byly u toho". Díky Janu Pavlíčkovi, který se SDM zúčastnil a ještě před odletem do Brazílie slíbil podělit se o své zážitky s čtenáři TL a Farního věstníku.

Otázka, která nemůže nepadnout. Jak ses na Světové dny mládeže dostal?

Na SDM jsem se dostal díky svému současnému zaměstnání. Protože tuto otázku dostávám často, tak s nadsázkou říkám, že nikdo nechtěl jet, a tak to zbylo na mně. Měl jsem na starosti liturgii v Českém centru, ale to nebránilo, abych se zúčastnil celé řady programů, které SDM nabízely.

Kolik měla česká výprava členů?

Celkem nás z ČR bylo 150. Vedli nás kardinál Dominik Duka a biskup Pavel Posád.

I když je to obtížné, popiš stručně pobyt v Brazílii.

SDM jsou vždy rozděleny do dvou týdnů – týden v diecézi (spíše tedy farnosti) a týden ve městě, kde se setkání koná, tentokrát tedy v Riu. Byli jsme ve farnosti Barra de Pirai, která je vzdálená asi 150 km od Ria de Janeiro. Bydleli jsme v rodinách, které se o nás staraly. Tak jsme mohli lépe poznat místní život a ochutnat skvělé domácí brazilské jídlo. Celý týden měl misionářský charakter. Navštívili jsme nemocné lidi u nich doma, různé domovy a společenství. Podívali jsme se i na kávovou farmu, společně jsme prožili odpoledne s poutníky v diecézi. Týden, který jsme strávili v Riu, byl rozdělen na dopolední a odpolední program. Dopoledne byla vždy v Českém centru - katecheze českého biskupa a mše svatá v češtině. Odpoledne byla různá divadelní představení, koncerty, výstavy, tance, sport a zajímavé workshopy. Samozřejmě jsme se zúčastnili programu s papežem na pláži Copacabana – přivítání, křížová cesta, vigilie a nedělní závěrečná mše svatá. Našel se čas i na prohlídku města a v neděli večer jsme zašli na fotbal na slavný stadion Maracanã.

Tvůj největší zážitek?

Asi při závěrečné mši, kdy před jejím začátkem se na pláži tančilo a zpívalo. Najednou se u mikrofonu objevil komentátor a vyzval všechny, aby se ztišili a připravili na mši svatou. Všichni ho poslechli! Nebyť vln šplouchajících o pláž, tak by bylo slyšet spadnout špendlík. Hodně emoční byl také zážitek, když papež vstoupil na pódium a v ruce držel berlu v podobě kříže, kterou nosil Jan Pavel II., který SDM založil.

České noviny mj. použily pro slavení liturgie v Latinské Americe termín, že je hodně "divoká". Jak jsi ji viděl ty?

Ne že by mše byla jiná, ale je. Brazilci tleskají, tančí, zpívají, objímají se. Mše je prostě podle jejich národy. A musím se přiznat, že mě překvapilo, že jejich farnost je opravdu velká rodina, všichni se znají, pomáhají si.

Opravdu bylo nadšení z papeže Františka v Brazílii takové, jak psaly světové agentury?

Myslím, že ještě mnohem větší. Když projížděl po Copacabaně, tak to bylo nepopsatelné. Všichni tleskali, skákali, smáli se, brečeli dojetím, no prostě nepopsatelné. Musím ale říct, že pro mě bylo mnohem větším překvapením, jak papeži všichni naslouchali, že to celé neskončilo jenom u davového šílenství z toho, že jsme ho viděli, ale že jsme se opravdu utišíli a naslouchali tomu, co nám říká.

Když vidíme papeže Františka v televizi nebo na fotografiích, máme větší pocit, že vidíme "našeho" pana

faráře, děkana... Je to stejné ve skutečnosti?

Ve skutečnosti nevidíte pana faráře, ale milujícího a usměvavého otce či dědečka. Ta jeho gesta, pocity a úsměvy nejsou hrané, František takový opravdu je. Všemilující a všeobjímající otec či dědeček.

Není to podstatné, ale pro zvědavé. Jak fyzicky nejbliže ses ke Svatému otci dostal?

Stál jsem u zábrany, když projížděl kolem v papamobilu. Jednou se u nás i zastavil a políbil dítě, které mu podali z naší strany, takže jsem ho viděl zblízka.

Počítáš s tím, že se v Telči dovíme o tvých zážitcích ze SDM více, než umožnil tento rozhovor?

Ano. V neděli 22. září v 17 hodin budu mít ve farním sále besedu, na kterou všechny srdečně zvou.

Svět se mění. V tomto případě určitě k lepšímu. Zeměkouli obletěla fotografie, jak papež František jde k letadlu a sám si nese aktovku. Novináři se neostýchali zeptat na to, co v ní bylo: "No, holicí strojek, breviář, diář a knížka. Nesl jsem si ji sám, protože to tak dělám vždy, když cestuji." Je to překvapivá odpověď? Ne, zdá se, že tenhle papež chce toho hodně změnit. A tak, jak otevřeně hovořil o obsahu své aktovky, hovoří o současné církvi a světě.

Jan Patty Pavlíček absolvoval v roce 2008 SOŠ v Telči. Místní veřejnosti je znám z řady aktivit v Salesiánském hnutí mládeže. V současné době působí jako jednatel neziskové organizace Petrov a zároveň je vedoucím Diecézního centra pro mládež na brněnském biskupství.

/z/

Zpráva z jednoty Orla Telč

Sportovci - profesionálové i amatéři. Fanouškové i fanynky. Přijďte na florbal!

Orel jednota Telč společně s TJ Sokol Telč pořádá v Telči třetí ročník florbalového turnaje - Raptor Cup. Hraje se v sobotu 14. září ve sportovní hale za Sokolovnou od rána až do večera.

Podrobnosti a časový rozpis zápasů najdete na <http://www.raptorcup.cz>. Vstupné zdarma, občerstvení zajištěno.

Pod záštitou jednoty Orla Telč bude každé pondělí od 17 hodin během školního roku 2013/2014 probíhat trénink florbalu. První schůzka proběhne v pondělí 16. září v 17 hodin v tělocvičně Základní školy na Hradecké a je společná pro všechny věkové kategorie. Hodiny jsou pod vedením kvalifikovaného trenéra. Zveme všechny kluky i holky ve věku od 6 do 14 let. Junioři od 15 let se scházejí v nové hale za gymnáziem každý čtvrtek vždy od 19:00. Tréninky jsou finančně podpořeny dotací z kraje Vysočina.

Zdař Bůh

Živel opět řádl

Rozmary počasí nelze ani v dnešní době dobře předpovídat, o tom jsme se přesvědčily navečer 29. července 2013, kdy se z nenadálí rychle setmělo, zaburácel hrom a s deštěm přišly i silné poryvy větru. Během krátké doby vše odeznělo a teprve bylo vidět, k zděšeních všech, co silné "povětrí" napáchalo za škody. Škody se nevyhnuly ani nemovitosti naší farnosti, Opět větru "překážela" střecha kostela sv. Jana Nepomuckého, kde, jako vždy při abnormálních povětrích, spadne krytina ze střechy za věžemi a nad presbytářem. Díky okamžité pomoci fy. Trojstav a brigády mládežníků se podařilo tyto škody odstranit ve velmi krátké době. Na ostatních kostelích nebyly nějaké výrazné škody způsobeny.

Žalostný pohled byl ale na hřbitov u sv. Anny, kde poryvu větru neodolaly vzrostlé lípy a pád větví a vlastních stromů poškodil mnohé hroby a náhrobky. Na tomto místě patří poděkovat profesionálnímu přístupu pracovníkům Služeb Telč při odstraňování spadlých stromů ze hřbitova a o péči o květinovou výzdobu hrobů při uzavření hřbitova.

Náporu větru také neodolaly více jak 200 let staré lípy Na Dlážkách a protože chránily po celou dobu sochu sv. Vendelína byl jejich pád i pro samotnou sochu osudnou. Doufáme, že se podaří sehnat finance na její opravu a vrácení zpět.

Nyní si připomeneme v krátkosti život sv. Vendelína.

Svatý **Vendelín** podle legendy pocházel ze skotské královské rodiny a v rámci iroskotské misie působil v 6. století v trevírské diecézi. Jeho hrob se nachází v sárském městě Sankt Wendel, které vzniklo na místě jeho pohřbu. Je patronem pastýřů a poutníků, ochránce dobytka a polí. Ačkoli sv. Vendelín nepatří mezi obvyklých 14 svatých pomocníků v nouzi, někdy je mezi ně počítán. Je vyobrazován jako poutník, mnich nebo pastýř. Jeho poutní hůl vypadá někdy spíše jako kyj pastýře. Podle legendy byl skotským královským synem a byl vychováván biskupem. Ve věku 20 let se rozhodl podniknout pouť do Říma, kde dostal požehnání od papeže. Pak se vrátil do Trevíru, kde se v okolí usadil jako poustevník, a aby měl nějakou obživu, sloužil jako pastýř u jednoho šlechtice. Tento šlechtic, když poznal, že jde o muže svatého, vystavěl mu poustevnu. Odtud ho povolali benediktinští mniši z blízkého kláštera Tholey, protože si ho zvolili za opata. V tomto klášteře v roce 617 (nebo 614) také zemřel.

Podle legendy však země nepřijala jeho tělo do hrobu, a tak je mniši naložili na káru a nechali voly, ať je zavezou, kam chtějí. Oni ho přivezli na místo jeho poustevny, na horu, kde se modlíval. Tam byl pohřben a tam vzniklo poutní místo St. Wendel nad Sárrou.

Z farní knihovny

To pravé místo – Hana Pinknerová

Účastnila jsem se týdenního semináře na téma, které mi bylo zcela vzdálené. Seděla jsem mezi lidmi, s nimiž jsem neměla zhora nic společného... Každé ráno toho týdne jsem se cestou na kurz modlíla, jak mám poznat, že jsem na správné cestě. Každý večer jsem cestou domů z přednášek unaveně přemítala, jestli mě takhle Bůh učí pokoře. Dokud jsem byla doma a učila děti, vařila polívku, starala se o zahrádku a psala své příběhy, to se mi to radovalo. Život byl tak přehledný, jednoduchý a světlý. Všechno mě to bavilo. Něco samozřejmě víc a něco méně, ale byla jsem šťastná a spokojená, protože jsem věděla, že jsem přesně tam, kde mám být... Stále jsem čekala na nějaké znamení, nějaké potvrzení, nějaký signál, že tohle místo je to pravé... (Hana Pinknerová).

Svůj život můžeme prožít jako nudně se opakující stereotyp, který dusí a z něhož nelze vystoupit. Ale také jako bohaté obdarování jedinečnými okamžiky, které nás učí, abychom dovedli správně rozlišovat, abychom dokázali poctivě rozpoznat své nedostatky a upřímně děkovat za své schopnosti, abychom se uměli radovat s radujícími a plakati s plačícími, prostě abychom svůj život vnímali jako vzácný Boží dar. K takovému postoji nás autorka vede vlastními životními postřehy a zkušenostmi.

Pozvání k přímlyvné modlitbě – Cyril John

Autor je toho názoru, že stojíme na prahu zlatého věku přímlyvné modlitby. Navzdory tomu, kolik pozornosti se věnuje v současnosti potřebě přímlyvné modlitby, nenajdeme na toto téma dostatek kvalitní literatury. Kniha chce inspirovat mnohé lidi k tomu, aby zatoužili přijmout konkrétní

závazek k apoštolátu přímlyvné modlitby. Každý křesťan je totiž povolán k přímlyvné modlitbě a většina z nás by se měla přímlyvat mnohem víc, než jsme zvyklí. Jako věřící jsme povoláni k jedinečnému poslání: nejen abychom žádali o konkrétní věci, ale abychom stáli ve víře a lásce před Bohem za druhé lidi, tak jako praotcové Izraele i proroci, tak jako celé generace světců.

Kéž Duch svatý podněcuje stále více jednotlivců, modlitebních řetězců i center pro přímlyvnou modlitbu v církvi, abychom se “postavili do trhliny” před Boží tváří (srov. Ez 22,30) a přímlyvali se za příchod Božího království.

Andělské úsměvy – Eduard Martin

Kniha povídek tematicky navazuje na předcházející povídkové soubory, které postupně vycházely v Karmelitánském nakladatelství. Autor s citlivým postřehem a smyslem pro detail zaznamenává nejrůznější prožitky lidí, v nichž jediné dobré slovo, pouhé gesto nebo nepatrný čin výrazně proměnily jejich životy nebo vzájemné vztahy. Na konkrétních životních situacích dokládá, jak důležité je vnímat potřeby svého bližního a s citlivou uvážeností na ně reagovat. Svými povídkami nás vyzývá k zamyšlení, jak sami nakládáme se slovy, gesty nebo skutky ve vztahu k druhému člověku.

Z matriky:

V měsíci červnu, červenci a v srpnu byli pokřtěni:

Pavel Příbyl	Linda Lucie Zejdová
Jakub Jan Křtitel Rod	Vít Příbil
Kateřina Anežka Adámková	Matyáš Ladislav Dvořák
David Jan Lžičář	Josef Jiráček
David Kučera	

V měsíci červnu, červenci a v srpnu přijaly svátost manželství:

Pavel Šerhagl a Hana Syrovátková
Lukáš Ferda a Mgr. Dana Kameníková
Michal Salus a Aneta Foučková
Mgr. Martin Kohoutek a Mgr. Tereza Pavlíčková
Petr Jirsa a Hana Neubauerová

V měsíci červnu, červenci a v srpnu nás předešli na věčnost:

Miloslav Čermák	Marie Houzarová
Božena Švecová	Marie Prokešová
Karel Daňhel	Růžena Chalupová
Jan Brychta	MUDr. Ludmila Veselá
Petr Brož	Ing. Kamil Vacek

Uzávěrka příštího čísla je v pátek 20. 9. 2013

*Neprodejně, pro vnitřní potřebu farnosti vydává Římskokatolická farnost Telč - www.farnost-telc.cz
Příspěvky prosíme zasílat na e-mail: k.kamenik@o2active.cz*